

Ця кров'ю писана скрижала
Змінила все у преісподній.
Бо смерть подолана лежала
Назавжди в стіп Його Господніх.

Смерть відступила — Вічність встала,
В промінні сонць Святих Ідей.
Життя, як гимн свій заспівало —
«Немає смерти ні смертей!»

Є лиш відхід у мир спокою,
Є відпочинок після праць,
Вояк вмира на полі бою
На те, щоб йшла до бою рать!

Святою кров'ю брук Парижу
Від куль шварцбардівських просяк
І Роттердамську рану свіжу,
Носили мовчки ми в серцях!

І не зводили рук до неба,
І не кричали про кінець!
Натомість всі на стріл ганебний,
Кріпили гарт своїх сердець.

То й нині йдім до цілі прямо!
Хай гнів обличчя наші морщить
Дарма, що в серці ятрить рана
Села під Львовом Білогорща.

А ми творімо свято з буднів,
Хай ворог бачить і дροжить!
Бо ми творці легенд майбутніх,
Творці ж легенди мусять жить!

Є лиш відхід у мир спокою.
Є відпочинок після праць,
Вояк вмира на полі бою
На те, щоб йшла до бою рать!

І потім встать в столітній товщі:
В казках, легендах і піснях. . .
Шухевич згинув в Білогорщі —
Щоб жив Чупринка у віках!

Щоб в бій вести нащадків нових.

І в Храм духовости ввійти
І стать між воїнів Христових.
Одним з земних Його Святих!

Смерть відступила — Вічність встала,
В промінні діл Його святих. . .
Над ним Україна проспівала:
Ти, вічний є серед живих!

Визвольний шлях. — 1985. — Кн. 3. — С. 260–261.